

dens Charakter af en Contract paa 50 Aar; naar Forpagteren fraskriver sig Ret til at overdrage Forpagningen til Andre, gaaer hans Ret kun ud paa, at Forpagningen skal vare hans Levetid, foruden at han kan overdrage den til de Personer, der udtrykkelig ere nævnte i Paragraphen; men hvis disse Personer ikke existere eller ikke leve til Udgangen af de 50 Aar, saa er Forpagningen sandelig ikke en Forpagning paa 50 Aar. Saaledes har han ved at fraskrive sig Afstaaelsesretten forvandelt Contracten til en Forpagning paa visse Personers Levetid. Ganske vist kan Forpagningen gaae videre ved et nyt Samtykke af Godseieren; men dette hører ikke med til Contracten, thi dette Samtykke er afhængigt af Godseierens Villie. Lad os nu antage, at en Mand har forpagtet en Gaard paa 50 Aar. Det er jo under almindelige Forhold aldeles ikke rimeligt, at en Forpagning paa 50 Aar vil udløbe i Forpagterens eller hans Enkes Levetid. Det er ganske vist et Mindretal af Tilfælde, hvor Forpagteren ved Contractens Indgaaelse er under 30 Aar. Ganske vist er der enkelte Forpagtere, der ikke ere 30 Aar, men mange er igjen over 30 Aar, saa jeg troer ikke, jeg sætter det for høit, naar jeg sætter 30 Aar som Middellalderen, og man kan dog ikke sætte den menneskelige Levealder i Gjennemsnit til 80 Aar. Altsaa vil Forpagningen i Reglen først afløbe efter Forpagterens og hans lige gamle Hustrus Død. Den kan saa gaae over til deres Arvinger og kan ogsaa i levende Live afstaaes til Arvingerne, men naturligtvis forudsat, at han har saadanne. Men hvis han nu ingen Arvinger har, — og hvor hyppigt er det ikke, at en Mand paa 30 Aar enten ikke faaer Børn, eller at hans Børn ikke komme til Skjelsaar og Alder, men døe unge — eller sæt, at de ikke ønske at overtage Forpagningen, fordi de ere gaaede over i andre Livsstillinger, saa er han ikke berettiget til at overdrage den til nogen Anden, saa skal Forpagningen, naar han døer, ophøre og kan ikke gaae videre, og saaledes er altsaa Contracten berøvet Charakteren af at være paa 50 Aar, men faaer Charakteren af kun at være paa visse Personers Levetid. — Jeg indrømmer, efterat jeg er bleven gjort opmærksom

derpaa, at jeg har begaaet en Feiltagelse derved, at jeg har overseet, at, naar Forpagteren døer, kan Forpagningsretten sælges efter Lovforslagets § 4. Men nu indtræder det Tilfælde, at Forpagteren føler sig aldeles udhyttig til at fortsætte Contracten, saa er han ikke berettiget til i levende Live at overdrage Forpagningsretten og saaledes at holde Forpagningen i Kraft. Det troer jeg allerede i og for sig er en Indskrænkning i den ubetingede Egenkab ved Contracten, at den skal være paa 50 Aar. Den faaer kun den ubetingede Charakter af halvtredstindstyveaarig derved, at Besidderen, hvis han ikke selv føler sig skiftet til at bruge den, kan overdrage den til en Anden i levende Live. Det er derfor, at jeg vil stemme for Endringsforslaget. Jeg har som sagt begaaet en Feil ved at overse, hvad der er bestemt for Dødstilfælde, men jeg vil holde mig til, at, naar Forpagteren paa Grund af Hindringer, der ligge enten i ydre Forhold eller i hans personlige Tilstand, føler sig ude af Stand til at fortsætte Contracten, saa har denne, naar han har fraskrevet sig Retten til at overdrage den til Andre, tabt Charakteren af at være halvtredstindstyveaarig.

Ordføreren: Der er noget Villkaarligt i, naar en Ordfører skal tage Ordet, og der er ogsaa noget Villkaarligt i, hvormed han bør sætte Thingets Taalmodighed paa Prøve, om jeg saa maa sige; men det forekommer mig, at efter det Foredrag, vi nu have hørt af den ærede Landsthingsmand, er det min Afgt, selv efter den Indrømmelse, som han i Slutningen af sit Foredrag gjorde, nu med et Par Ord at tage Deel i Forhandlingerne, hvilket jeg ellers ikke havde ifinde at gøre før lidt senere. Jeg troede nemlig virkelig, at dette Forhold nu var saa udførligt forhandlet, at en saadan Misforstaaelse som den, der har viist sig, maatte være umulig, og jeg tilstaaer, at for mig staaer det, som om Misforstaaelsen ikke indskrænker sig til, at Bestemmelserne i § 4 ikke ere blevne tagne i Betragtning, men at den endogsaa gaaer videre. Jeg erkjender fuldstændigt det Udgangspunkt, som den ærede Landsthingsmand har stillet i Spidsen; det er et Udgangspunkt, som jeg fra første Færd har